

Aarhus byråds journalsager (J. Nr. 515-1919)

Originalt emne

Jernbanevæsen

Jernbanevæsen/Aarhus Randers elektriske Jernbane (Projekt)

Jernbanevæsen/Statsbanerne

Indholdsfortegnelse

- 1) [Byrådsmødet den 1. november 1919](#)
- 2) [Byrådsmødet den 11. december 1919](#)

Uddrag fra byrådsmødet den 1. november 1919 - side 14

[Til første side](#)

[Klik her for at åbne den oprindelige kilde](#)

(J. Nr. 515-1919)

Henstilling fra Amtmand H. Andersen, Randers, om Valg af 2 Delegerede til et Møde af interesserede Kommuner angaaende den direkte Bane til Randers.

Det vedtoges at udtale, at Byraaadet ikke finder Anledning til at lade sig repræsentere særlig ved denne Lejlighed.

Uddrag fra byrådsmødet den 11. december 1919 - side 6

[Til første side](#)

[Klik her for at åbne den oprindelige kilde](#)

(J. Nr. 515-1919)

Skrivelse fra Amtmand H. Andersen, Randers, om Udbetaling af Honorar til Ingeniør

Marstrand for hans Arbejde for den elektriske Bane.

Budgetudvalget kan ikke anbefale Sagen.

Formanden oplyste, at Henstillingen gik ud paa, at de forskellige Kommuner skulde bidrage hertil med en Sum, som for Aarhus Kommunes Vedkommende var foreslaaet til 1750 Kr.

Møller havde været forhindret i at deltage i Budgetudvalgets Møde og vilde gerne anbefale at give dette Honorar til Ingeniør Marstrand. Den Plan, Ingeniør Marstrand havde arbejdet for, var i Virkeligheden den, som nu blev gennemført med den direkte Bane til Randers. Alle Medlemmer af Baneudvalget havde varmt anbefalet at give ham et saadant Honorar, og der var udtalt, at hans Arbejde var mindst 25000 Kr. værd. Regeringen kunde ikke godt gøre det, da hans Forslag gik imod det, der var stillet af Regeringen. Taleren vilde anbefale at yde de 1750 Kr.

Formanden svarede hertil, at hvis man bevilgede dette Honorar, vilde Aarhus Byraad slaa sig rigtig godt paa Munden. Man havde ved alle Lejligheder fremhævet de store Udgifter, som denne Banegaardsordning skaffede Byen, flere Millioner, og havde man ikke faaet den, havde Aarhus Kommune hverken haft Pengemangel eller Boligmangel.

Gennemførelsen af Banen vilde tillige ødelægge en Del af Havnen og forhindre Skibe i at gaa op i Aaen, ellers maatte Banen forlægges længere ind mod Byen, og en Ekspropriation der vilde atter medføre meget store Udgifter. Derfor var det ganske ude i det blaa at give Honorar til en Mand, som havde hjulpet til at gennemføre en saadan Ordning.

Christensen kunde give Formanden Ret heri. Der var blot den Ting at tage i Betragtning, at Regeringen gerne ønskede, at Ingeniør Marstrand skulde have et Honorar, og det havde muligvis nogen Betydning for Byen at staa paa en god Fod med Ministeren. Den foreslaaede Ordning var sikkert god, men ogsaa meget dyr for Byen.

Bech hævdede, at trafikmæssig set maatte man kalde Hammerichs Forslag ideelt. Det kunde maaske ikke undgaa at give nogle Ulemper for Havnen, men det vilde dog næppe blive en Kalamitet, og den Del af Havnen, som blev afskaaret af Banen, var et umoderne Stykke, der væsentlig kun havde Betydning for Fiskerbaade og lignende. Det var derfor bedre at tage denne Ordning end forsøge paa at faa Banen lagt længere ind mod Byen, og hvis Statsbanerne alligevel vilde gøre dette, maatte man hævde, at det var en Statsbanesag og Byen uvedkommende.

Mikael Johansen kunde godt anerkende Ingeniør Marstrands Fortjenester, og at han burde have et Honorar. Naar Taleren havde sluttet sig til Indstillingen, var det, fordi det maatte være Statens Sag at yde ham Honorar ; det burde ikke skubbes over paa Kommunerne.

Formanden gjorde Hr. Bech opmærksom paa, at Statsbanernes Ingeniører var lige saa kloge som andre Mennesker. I hvert Fald vilde Banen ødelægge Justesens Pakhus og derved give Byen et direkte Tab. Man talte saa rask om at udvide og projektere; men samtidig var der i Byen en Presse, der stadig overfaldt Taleren og hans Parti og gjorde, hvad den kunde, for at ødelægge Byen. De Herrer fra den anden Side burde staa op og tale herimod, ellers blev Talerens Parti tvunget til at dreje en anden Vej. Ministeren vilde selvfølgelig gerne have Byen til at give dette Honorar, for at han saa bagefter kunde sige, at det var noget Snak med de mange Beklagelser, naar Byen belønnede den, der var Skyld i Ordningen. Selvfølgelig kunde det ikke undgaas, at Ministeren fik at vide, hvem der havde givet Tilskud, uanset om Amtmanden i Randers sagde det modsatte.

Bech turde ikke efter Formandens Udtalelser være med til at foreslaa at yde det nævnte Honorar, selv om Ingeniør Marstrand sikkert fortjente det; for det vigtigste for Kommunen var at staa saa stærkt som muligt i denne Sag. Men hvis det virkelig vilde medføre saa store Ulemper for Kommunen, burde man jo gøre Erstatningskrav gældende overfor Statsbanerne.

Brammer kunde ikke gaa med til at yde Honoraret af de Grunde, som Borgmesteren havde anført. Det var uheldigt, at Spørgsmaalet om Personbanegaarden blev løst paa den Maade, for det vilde vist overstige Byens Evner. Banegaarden burde have ligget i Mølleengen. En Højbane gennem Byen kunde næppe undgaa at medføre store Ulemper i hele Kvarteret ved Havnen.

Møller kunde godt finde det naturligt, at de, som absolut holdt paa, at Banegaarden burde have ligget i Mølleengen, ikke kunde stemme for dette Tilskud. Men naar man erkendte, at det var retfærdigt at give Ingeniør Marstrand et Honorar, burde man stemme derfor. Den af Borgmesteren omtalte Presse angreb lige saa godt Taleren og hans Parti som Socialdemokraterne.

Indstillingen vedtoges.